

POKLICANOST IN DELO ALI LE DELO

Dragotin Vehovar

Po vseh časopisih so se na veliko razpisali o mariborskem zdravstvenem "štrajku". Poštenost obveščanja v dnevnem tisku, revijah in pri RTV je močno šepala. Iskanje senzacij je bilo aktualno, obsojanje "grdih" zdravstvenih delavcev zaželeno! Veliko je bilo govora o nehumanosti takega ravnanja, malo pa o pravici do poštenega vrednotenja našega dela.

Večletno zaostajanja dohodkov v zdravstvu za tistimi v gospodarstvu, neizpolnjene obljube in večna želja, zahteva vseh, ki kreirajo našo usodo, da delamo, ker smo pač zdravstveni delavci tudi na etični pogon in molčimo, so končno vzbudili protest. In končno, zakaj ne bi smeli zdravstveni delavci protestirati, jasno in glasno, če so vse druge možnosti opozarjanja in protesta odpovedale ali jih sploh nihče ni vzel resno. Mislím, da je hujši greh kot naš "štrajk" diskriminacijsko določilo, ki se že dolga leta spoštuje, da morajo družbene dejavnosti, med njimi tudi zdravstvo, toliko in toliko zaostajati za gospodarstvom. Žaljivo je bilo in je še to dolgoletno gledanje na zdravstvo kot manj vredno dejavnost. Sedaj sicer obljublajo izenačenje, a videli bomo, ali bo kaj uresničeno. Nihče pa ne more reči, da je zdravstvena služba manj potrebna, da je njeno delo manj zahtevno.

Delo v bolnišnici pa ne more biti samo DELO, temveč še nekaj več,
POKLICANOST.

Delo ni edina, toda je tipična človekova možnost, da aktualizira in aktivira svojo individualnost. Današnja tehnizacija ta smisel dela precej ogroža. Delo je pogosto razdeljeno na nepovezane procese, ki osebnosti delujočega niti ne izzovejo niti ne izpolnjujejo. Tudi delo v bolnišnici je zajela kriza smiselnosti, ima pa več možnosti za njeno uresničevanje.

Specializacija in delitev dela v bolnišnici sta neizogibni, tehnizacija medicine

---

Dragotin Vehovar, v. rtg. tehnik, Rentgenski oddelek, Splošna bolnišnica, Maribor, Ljubljanska 5

zajema vsa področja. Ideologija materializma zvišuje vrednost medicinske tehnike, obenem pa povečuje nevarnost manjše humanosti. Vendar je delo v bolnišnici čudovita možnost za aktualizacijo človečnosti, je usmerjeno k človeku. Delo v bolnišnici terja celega človeka, ker je človek tudi sočlovek in to mora prenesti v delo.

Delo realizira in aktualizira odnose na delovnem mestu. Tu so kolegi, nadrejeni, podrejeni, naročniki in sprejemniki dela. Delo v bolnišnici je bogato polje za oblikovanje in doživetje človeške skupnosti, za sodelovanje strokovnjakov.

Današnji človek je razpet med "hoteti" in "morati". Notranji "hoteti" stoji nasproti "morati" in daje ali ne daje notranje zadovoljstvo. Marsikomu je pri tem težko najti ravnotežje med notranjim "hoteti" in zunanjim "morati". Ovrednotenje tega je bolj ali manj individualno, odvisno od osebnosti in situacije.

Če nekdo svoje delo označuje samo kot delo ali "job" (dober posel), še ne vemo, kakšen je njegov odnos do dela. Nekdo lahko tudi v "jobu" najde svojo "poklicanost". V tem primeru njegovo delo ni samo prisilno opravljeno za obstoj in pridobitev materialnih sredstev, temveč ga notranje zadovolji.

Delo v bolnišnici ne zahteva samo "delo", temveč tudi "poklicanost", zahteva človeka, ki ne bo podrejen samo strogi racionalnosti in bo zapostavljal čustvenost in intuitivnost ali se ji celo posmehoval. Razcepili smo materijo in duh, ustvarili tehnično sliko sveta, človeka in njegov duh pa bi radi zanemarili. Vendar moramo ob vsem tehničnem napredku pri delu iskati spet več človeških stikov.

Za delo v bolnišnici bodočnosti in tudi že sedanjosti mora biti človek, ki mu je delo "delo" in "poklicanost", človek, ki ima globoko človeško razumevanje za sočloveka in ni podvržen samo zunanjim vplivom, toda tudi

- takšen, ki se pogumno postavi za celostno razvitje poklica, za njegovo zavestno razumevanje, spoštovanje in vrednotenje;
- takšen, ki ni z vsem zadovoljen, kar se na tej zemlji in v njegovi ustanovi z njim dogaja;

- takšen, ki ima kritično stališče, ki išče pojasnilo za to, kar je storjeno, in sodeluje zavzeto pri ustvarjanju zdravega delovnega ozračja.

V bolnišnici potrebujejo bolniki celostnega človeka, ki bo povezoval delo in poklicanost, ki bo poznal pravo pot med hoteti in morati, ki bo našel v delu svoj življenjski smisel in življenjsko izpolnitev, ne pa samo borbo za vsakdanji kruh, da bo njegovo delo odgovorno opravljeno z ljubeznijo in čutečim srcem podobno umetnosti.

Čeprav ne najdemo za naše delo vedno dovolj razumevanja, niti priznanja, moramo po tej poti stopati danes, jutri in vse dni in dosledno zahtevati pravičnejše vrednotenje našega dela ter se upirati slehernemu zapostavljanju.